ISSN (Print): 3083-7758,
ISSN (Online): 3083-7766

DOI https://doi.org/10.32689/2523-4625-2026-2(82)-9
УДК 070:654.197:342.532(477)

# ЦИФРОВА ТРАНСФОРМАЦІЯ ПАРЛАМЕНТСЬКОГО ТЕЛЕМОВЛЕННЯ В УКРАЇНІ: ЄВРОПЕЙСЬКІ СТАНДАРТИ ТА ІНСТИТУЦІЙНІ МОДЕЛІ МУЛЬТИМЕДІЙНОГО СЕРВІСУ

**О. В. Джолос**

# DIGITAL TRANSFORMATION OF PARLIAMENTARY TELEVISION BROADCASTING IN UKRAINE: EUROPEAN STANDARDS AND INSTITUTIONAL MODELS OF A MULTIMEDIA SERVICE

**Oleh Dzholos**

***Анотація.*** *У статті досліджуються проблеми реформування парламентського телемовлення в Україні в контексті європейських стандартів свободи слова, незалежності медіа та суспільного мовлення. Основну увагу зосереджено на інституційно-правовому статусі парламентського телеканалу «Рада», особливостях його фінансування та управління, а також на законодавчих підходах до визначення його функцій. Проаналізовано юридичну експертизу Ради Європи щодо запропонованих у 2023 році змін до законодавства України про парламентське мовлення, зокрема двох концептуально різних моделей: обмеження діяльності парламентського каналу трансляцією роботи Верховної Ради та її комітетів і розширення його функцій до повноцінного виробництва редакційного медіа-контенту. Розглянуто європейський досвід організації парламентських аудіовізуальних служб, серед яких моделі, засновані на діяльності суспільних мовників, парламентських служб або їх поєднанні. Обґрунтовано необхідність розмежування функцій парламентського інформаційного сервісу та редакційного медіа. Запропоновано розглядати реформу парламентського телемовлення в Україні в ширшому контексті переходу від традиційного телевізійного каналу до мультимедійного парламентського медіа-сервісу. Визначено основні інституційні передумови такої реформи: редакційна незалежність, прозорість управління та фінансування, чітке визначення суспільної функції, відкритість парламентського контенту та адаптація до цифрового медіа-середовища. Актуальність теми трансформації парламентського мовника України з державного то суспільного медіа обумовлена викликами, що постають у зв'язку з переходом суспільних медіа від державної до громадської служби, а також від традиційного аналогового мовлення до цифрової дистрибуції контенту.*

***Ключові слова:*** *парламентське телемовлення, телеканал «РАДА», суспільні медіа, державні медіа, редакційна незалежність, медіа-сервіс.*

***Abstract.*** *The article examines the reform of parliamentary television broadcasting in Ukraine in the context of European standards of freedom of expression, media independence and public service media. Particular attention is paid to the institutional and legal status of the Ukrainian parliamentary television channel "Rada", its funding and governance arrangements, and competing approaches to defining its functions. The study analyses the Council of Europe's 2023 legal expertise concerning proposed legislative amendments on parliamentary broadcasting in Ukraine, focusing on two different approaches: limiting parliamentary broadcasting to the transmission of the work of the Verkhovna Rada and its committees, or expanding the channel's remit to include the production of a broad range of editorial media content. European models of parliamentary audiovisual services are examined, including arrangements operated by public service broadcasters, parliamentary institutions, or combinations of the two. The article argues for a clear distinction between parliamentary information services and editorial media. It proposes considering the reform of parliamentary broadcasting in Ukraine as part of a broader transition from a conventional television channel towards a multimedia parliamentary media service. The study identifies the main institutional prerequisites for such reform: editorial independence, transparent governance and funding, a clearly defined public function, open access to parliamentary content and adaptation to the digital media environment. The relevance of the topic regarding the transformation of Ukraine's parliamentary broadcaster from a state-owned entity into a public service medium stems from the challenges associated with the transition of public media from state control to public service, as well as the shift from traditional analog broadcasting to digital content distribution.*

***Key words:*** *parliamentary broadcasting, "RADA" TV channel, public media, state media, editorial independence, media service.*

**1. Вступ.** Парламентське телемовлення є важливим інструментом забезпечення відкритості законодавчого процесу та доступу громадян до інформації про діяльність парламенту. Його функція полягає не лише в технічній трансляції пленарних засідань, а


© О. В. Джолос, 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

й у забезпеченні прозорості роботи представницького органу, формуванні доступного інформаційного середовища навколо парламентської діяльності та створенні можливостей для суспільного контролю. Парламентська асамблея Ради Європи (ПАРЄ) в 1997 р. рекомендувала державам-членам Ради Європи створити незалежні телевізійні канали, присвячені парламентській роботі. В Україні таким є парламентський телеканал «РАДА» – офіційний мовник Верховної Ради України, що «забезпечує відкритість, прозорість та безперервне висвітлення діяльності українського парламенту». Телеканал створено 24 листопада 1998 року як Дирекцію телерадіопрограм Верховної Ради України відповідно до Розпорядження Голови Верховної Ради України. 23 березня 1999 року в ефірі Перший Національний канал вийшла перша програма парламентського телебачення – «Щоденник сесії Верховної Ради України». Уже 27 березня 1999 року глядачі побачили першу щотижневу інформаційно-аналітичну програму «Парламентський вісник». Із 2014 року телеканал функціонує як державне підприємство «Парламентський телеканал "РАДА"».

Для України питання статусу та принципів діяльності парламентського мовлення набуло особливої актуальності у зв'язку з реформуванням медійного законодавства та необхідністю його наближення до європейських стандартів. Законодавчі зміни, пов'язані із Законом України «Про медіа», актуалізували питання подальшої моделі функціонування телеканалу «РАДА» та його співвідношення з системою державних і суспільних медіа. Юридична експертиза Ради Європи 2023 року була підготовлена саме з метою оцінки запропонованих змін до статусу та засад функціонування парламентського мовлення з погляду незалежності, ознак суспільного мовлення та відповідності європейським стандартам (Council of Europe, 2023). У документі наголошено на принциповій проблемі поєднання повного державного фінансування, безпосереднього парламентського управління та широкої редакційної діяльності парламентського телеканалу.

Отже, проблема реформування парламентського телемовлення в Україні виходить за межі питання про формат роботи одного державного телеканалу. Йдеться про визначення місця парламентського медіа-сервісу в сучасній системі українських медіа та про пошук моделі, яка одночасно забезпечуватиме відкритість парламенту, доступ громадян до інформації та редакційну незалежність.

Теоретичною та нормативною основою дослідження є документи Ради Європи, Парламентської асамблеї Ради Європи, Європейського Союзу, а також українське законодавство у сфері медіа та діяльності Верховної Ради України.

Особливе значення має Резолюція Парламентської асамблеї Ради Європи № 1142 (1997) «Parliaments and the Media», яка рекомендувала створення незалежних телевізійних каналів, присвячених парламентській роботі (Parliamentary Assembly of the Council of Europe, 1997) [15, 16].

Важливим нормативним орієнтиром є також Рекомендація Комітету міністрів Ради Європи CM/Rec(2012)1 щодо управління суспільними медіа, у якій незалежність визначається як фундаментальна умова діяльності суспільних медіа (Committee of Ministers of the Council of Europe, 2012). Питання прозорості медіавласності та фінансування розглядаються в CM/Rec(2018)1 (Committee of Ministers of the Council of Europe, 2018) [17, 20].

Окремий напрям дослідження становить європейський досвід організації парламентського аудіовізуального обслуговування. Зокрема, Європейський парламент систематизує інформацію про парламентські канали та онлайн-служби держав-членів ЄС і демонструє різноманітність інституційних моделей: від виключно парламентських медіа-сервісів до використання ресурсів суспільних мовників (European Parliament, n.d.) [15, 16, 17].

Водночас проблема оптимальної моделі парламентського телемовлення в Україні потребує подальшого комплексного дослідження з урахуванням впровадження реформи роздержавлення сфери медіа а також цифрової трансформації медіа та зміни ролі традиційного (лінійного) телевізійного каналу.

**2. Матеріали та методи.** Методологічну основу дослідження становить поєднання загальнонаукових і спеціальних методів. Системний метод використано для розгляду парламентського телемовлення як складової ширшої системи державних, суспільних та комерційних медіа. Порівняльний метод застосовано для зіставлення української моделі з європейськими практиками організації парламентських аудіовізуальних служб. Інституційний метод дав змогу проаналізувати взаємозв'язок між статусом парламентського мовника, його органами управління, джерелами фінансування та редакційною діяльністю. Метою статті є визначення основних напрямів реформування парламентського телемовлення в Україні з урахуванням європейських стандартів незалежності медіа, ана-

ISSN (Print): 3083-7758,
ISSN (Online): 3083-7766

лізу інституційних моделей парламентського мовлення та особливостей функціонування телеканалу «РАДА».

Для досягнення мети поставлено такі завдання:

1) визначити основні європейські принципи організації парламентського мовлення;

2) проаналізувати інституційні та правові проблеми функціонування телеканалу «РАДА»;

3) порівняти основні підходи до реформування парламентського мовлення, запропоновані в Україні;

4) дослідити європейські моделі парламентських аудіовізуальних медіа-сервісів;

5) визначити можливі напрями переходу від парламентського телеканалу до сучасного мультимедійного парламентського медіа-сервісу.

Нормативно-правовий аналіз використано для дослідження положень українського законодавства та європейських нормативних документів, які визначають принципи незалежності медіа, суспільного мовлення та парламентської відкритості. Джерельну базу становлять юридична експертиза Ради Європи щодо законодавчих змін у сфері парламентського мовлення, документи Ради Європи та ПАРЄ, матеріали Європейського парламенту, а також законодавчі акти України.

Наукова новизна дослідження полягає в концептуалізації реформування парламентського телемовлення України як переходу від моделі традиційного парламентського телеканалу до мультимедійного парламентського медіа-сервісу, функціонально розмежованого на трансляційну та редакційно-виробничу складові.

Уточнено відмінність між двома функціями парламентського мовлення:

1) інформаційно-трансляційною, яка передбачає максимально повне та безпосереднє висвітлення пленарних засідань, роботи комітетів та інших офіційних заходів парламенту;

2) редакційно-виробничою, яка передбачає самостійне створення, відбір, компонування та інтерпретацію журналістського контенту.

Обґрунтовано проблему, що поєднання цих функцій у медіа, яке одночасно повністю фінансується державою та перебуває під безпосереднім управлінським контролем парламенту, створює додаткові ризики для редакційної незалежності. [20].

**3. Результати та обговорення.** Парламентське мовлення як інструмент відкритості.

Парламентське мовлення з'явилося як відповідь на потребу забезпечити громадянам безпосередній доступ до діяльності представницьких органів влади. У сучасному цифровому середовищі ця функція реалізується вже не лише через традиційний телевізійний ефір, а й за допомогою веб трансляцій, онлайн відео-сервісів, цифрових онлайн платформ, соціальних мереж.

Європейський досвід демонструє, що парламентська аудіовізуальна служба може функціонувати за різними інституційними моделями. В окремих країнах парламентський контент поширюють суспільні мовники, в інших – безпосередньо парламентські служби. Серед прикладів, наведених у юридичній експертизі Ради Європи: RAI в Італії, PIK у Кіпрі, PBS на Мальті, TVP у Польщі, RTV Slovenia у Словенії та RTVE в Іспанії (Council of Europe, 2023) [15, 16].

При цьому типовим форматом виробництва та поширення контенту є пряма трансляція або запис парламентської діяльності без редакційного втручання. Парламентські засідання, засідання комітетів, прес-конференції та інші офіційні заходи можуть бути доступними як у телевізійному форматі, так і через цифрові платформи.

Таким чином, основною суспільною цінністю парламентського мовлення є не виробництво політичного контенту як такого, а забезпечення прозорості діяльності парламенту для суспільства.

Проблема інституційної незалежності телеканалу «РАДА».

Українська модель парламентського телемовлення має принципову особливість: телеканал «РАДА» історично функціонує як державне підприємство, пов'язане безпосередньо з парламентською інституцією.

У 2023 році на експертизу Ради Європи були подані два варіанти законодавчих змін. Один був підготовлений народними депутатами України, інший – Міністерством культури та інформаційної політики України (Council of Europe, 2023). Ці два підходи суттєво відрізнялися за розумінням функції парламентського мовника.

Перший передбачав переважно трансляційну модель: висвітлення відкритих пленарних засідань, роботи парламентських комітетів та офіційної діяльності Верховної Ради. Особливий акцент робився на прямі ефірні та онлайн-трансляції.

Другий підхід передбачав значне розширення функцій телеканалу. Окрім висвітлення законодавчої діяльності, передбачалося створення програм і передач із політичної, економічної, соціальної, наукової, військово-патріотичної та культурної тематики, а також програм, спрямованих на підвищення автори-

тету Верховної Ради та поширення ідей парламентаризму (Council of Europe, 2023).

Саме ця відмінність має принципове значення для визначення статусу парламентського медіа.

Якщо його основною функцією є трансляція парламентської діяльності, то йдеться передусім про інформаційний медіа-сервіс парламенту.

Якщо ж парламентський канал виробляє широкий спектр самостійного редакційного контенту, він фактично стає повноцінним медіа, що потребує відповідних гарантій редакційної незалежності.

Державне фінансування та редакційна незалежність**.**

Однією з ключових проблем є співвідношення державного фінансування та редакційної незалежності. Сам факт бюджетного фінансування не означає автоматичної залежності медіа. Система суспільного мовлення в європейських країнах також значною мірою фінансується державою. Принциповим є те, як організовані механізми управління, фінансування та захисту редакційної автономії [17, 20].

Рада Європи наголошує, що механізми фінансування суспільних медіа не повинні використовуватися для здійснення редакційного впливу або підриву їхньої інституційної автономії (Committee of Ministers of the Council of Europe, 2012, 2018) [20, 21, 22].

У випадку парламентського медіа виникає додаткова проблема: орган, діяльність якого висвітлюється, одночасно може виступати засновником, управлінцем та джерелом фінансування медіа [21, 22].

За такої конструкції виникає потенційний конфлікт між функцією об'єктивного інформування суспільства про діяльність парламенту і функцією позитивного представлення самого парламенту.

Редакційний контроль і проблема «камери».

Особливість телевізійного контенту полягає в тому, що редакційний вплив може здійснюватися навіть за відсутності журналістського коментаря.

Юридична експертиза Ради Європи звертає увагу на такі, на перший погляд, технічні елементи, як вибір і компонування матеріалів, розташування камери та кадрування (Council of Europe, 2023) [20].

Це важливий аспект саме для парламентського телемовлення. Формально «нейтральна» трансляція може містити редакційні рішення: кого показувати крупним планом, як довго залишати певний кадр, які моменти виступу того чи іншого депутата включати в монтаж, як формувати послідовність фрагментів тощо. Тому редакційна незалежність парламентського мовлення має охоплювати не лише зміст журналістських програм, а й технічні стандарти трансляції.

Доцільним видається встановлення прозорих внутрішніх правил, які визначатимуть принципи зйомки відео, монтажу, вибору планів та архівування парламентських трансляцій.

Європейські моделі парламентського мовлення.

Європейська практика не демонструє єдиної універсальної моделі парламентського телемовлення. У частині країн парламентський контент забезпечується суспільними мовниками. Такий підхід дозволяє використовувати вже сформовану інституційну систему суспільного мовлення, професійні редакційні стандарти та технічну інфраструктуру [15, 16, 17].

Інша модель передбачає безпосередню організацію парламентських трансляцій парламентом. У цьому випадку функції парламентського медіа-сервісу переважно зводяться до трансляції засідань та забезпечення доступу до архіву.

Європейський досвід, узагальнений у документі Ради Європи, демонструє також поширення мультимедійного формату: парламентський контент доступний через сайти парламентів, спеціалізовані онлайн-платформи та YouTube-канали (Council of Europe, 2023). Це означає, що сучасне парламентське мовлення вже не обов'язково має бути окремим лінійним телеканалом [17, 19].

Від парламентського лінійного телеканалу до цифрового медіа-сервісу.

Цифровізація медіа змінює саме поняття телевізійного каналу. Для парламентського мовлення цей процес особливо помітний.

Громадяни дедалі частіше споживають парламентський контент не через традиційний телевізійний приймач, а через:

- прямі онлайн-трансляції;
- YouTube;
- сайти парламенту;
- відеоархіви;
- соціальні мережі;
- короткі відеофрагменти;
- подкасти;
- мобільні цифрові сервіси та онлайн платформи.

Тому перспективною видається концепція парламентського мультимедійного медіа-сервісу, а не виключно парламентського телеканалу.

Такий сервіс може містити декілька функціональних рівнів:

ISSN (Print): 3083-7758,
ISSN (Online): 3083-7766

перший – первинний парламентський контент: прямі трансляції пленарних засідань, засідань комітетів та офіційних заходів;

другий – архівний контент: систематизований відео архів парламентської діяльності;

третій – інформаційно-аналітичний контент: новини та пояснювальні матеріали про роботу парламенту;

четвертий – мультимедійний контент: відео для цифрових платформ, соціальних мереж та інших каналів поширення.

При цьому важливо, щоб редакційний рівень виробництва власне контенту мав бути чітко відокремлений від безпосередньої прямої парламентської трансляції [20].

Можливі напрями реформування.

На основі аналізу європейських підходів та юридичної експертизи Ради Європи можна виокремити кілька напрямів реформування парламентського мовлення України.

1. Чітке визначення функцій парламентського медіа-сервісу.

Законодавство має визначити, що є основною функцією парламентського мовлення: безпосередня трансляція парламентської діяльності чи створення повноцінного редакційного медіа-продукту.

2. Розмежування трансляційної та редакційної діяльності.

Трансляція пленарних засідань і діяльності комітетів повинна бути максимально нейтральною та доступною. Якщо парламентське медіа виробляє власний редакційний контент, для нього мають існувати окремі гарантії редакційної автономії [20].

3. Розвиток мультимедійного формату.

Телевізійне мовлення доцільно розглядати як один із каналів поширення парламентського контенту, а не як єдину форму парламентської комунікації.

4. Можливість інтеграції парламентського мовлення із системою суспільного мовлення.

Рада Європи у своїх рекомендаціях розглядала як один із можливих варіантів покладення відповідальності за парламентський канал на Суспільне медіа України. Така модель потенційно дозволяє поєднати парламентську відкритість із редакційною незалежністю суспільного мовника (Council of Europe, 2023). Водночас така модель потребуватиме окремого нормативного та фінансового механізму, який забезпечував би виконання додаткової функції без послаблення основної місії суспільного мовлення.

5. Запровадження прозорих стандартів парламентської трансляції

Необхідно визначити правила кадрування, монтажу, архівування, доступу до відеоматеріалів та їх повторного використання. Це особливо важливо для запобігання прихованому редакційному впливу.

**4. Висновки.** Реформування парламентського телемовлення в Україні є частиною ширшого процесу трансформації існуючої медійної системи та її адаптації до європейських стандартів. Аналіз юридичної експертизи Ради Європи свідчить, що ключовою проблемою української моделі є поєднання трьох компонентів: державного фінансування, безпосереднього парламентського управління та редакційної діяльності [17, 18, 20].

Європейський досвід демонструє різні інституційні рішення. Частина парламентських аудіовізуальних служб функціонує у структурі суспільних мовників, інші організовані безпосередньо парламентами. Водночас поширеною спільною рисою є забезпечення доступу громадян до прямої трансляції та архіву парламентської діяльності [15, 16, 17].

Для України доцільним є поступовий перехід від концепції окремого парламентського телеканалу до концепції цифрового парламентського мультимедійного медіа-сервісу. Його ядром має залишатися безпосередня та максимально нейтральна трансляція діяльності Верховної Ради, тоді як виробництво редакційного контенту потребує окремих гарантій незалежності. Одним із можливих інституційних рішень є передача функції парламентського мовлення суспільному мовнику. Іншим: збереження парламентського медіа в структурі Верховної Ради за умови законодавчого закріплення чітко визначеної функції, прозорих процедур управління та гарантій редакційної незалежності мовника [17, 18, 19, 20].

Таким чином, основним критерієм реформування парламентського мовлення України має бути не збереження чи ліквідація конкретного телеканалу, а створення прозорого, доступного, технологічно сучасного та інституційно захищеного механізму комунікації між парламентом і суспільством.

Важливо забезпечити подальше виконання Україною своїх зобов'язань щодо свободи слова як один із показників демократії. Законодавча пропозиція, розроблена Міністерством культури та інформаційної політики України, створює ризик створення підконтрольних державі медіа, що суперечить принципам Ради Європи. У поєднанні з нещодавніми змінами до Закону України «Про медіа», які дозволяють Міністерству оборони України створювати власні медіа, це викликає занепокоєння, що Україна відступає від прогресу, досягнутого у забезпеченні незалежності

медіа та зміцненні суспільного мовлення, і який, серед іншого, був досягнутий завдяки створенню Суспільної телерадіомовної компанії України. Нарешті, цих або будь-яких інших спроб запровадження державних медіа слід всіляко уникати, щоб дотримуватися зобов'язань країни в галузі європейських прав людини і тим самим забезпечувати свободу слова.

Отже, майже тридцять років тому Рада Європи рекомендувала державам-членам створити медіа-канали, присвячені парламентській роботі, але за умови, що вони мають бути незалежними. У випадку з Україною йдеться про питання незалежності телеканалу «Рада», оскільки станом на зараз це однозначно державне медіа. Це проблематично не лише тому, що протирічить зобов'язанням України в галузі європейських прав людини та свободи слова. Існують ризики підриву демократичних принципів, які зміцнюються завдяки створенню незалежних суспільних медіа. Окремо треба зазначити, що наявність державного парламентського мовника протирічить вимогам до України, як країни-кандидата в члени Європейського Союзу.

**Конфлікт інтересів.** Автор заявляє про відсутність конфлікту інтересів щодо підготовки, написання та публікації цієї статті.

**Фінансування.** Дослідження проводилося без фінансової підтримки.

**Доступність даних.** Рукопис не має пов'язаних даних.

**Використання засобів штучного інтелекту.** Автор підтверджує, що не використовував технології штучного інтелекту при створенні представленої роботи.

**Внесок авторів. Джолос О.В.:** концептуалізація; збір і систематизація матеріалів; методологія; аналіз; підготовка первинного тексту; редагування; формування висновків.

**References:**

1. Committee of Ministers of the Council of Europe. (2012). Recommendation CM/Rec(2012)1 of the Committee of Ministers to member States on public service media governance.
2. Committee of Ministers of the Council of Europe. (2018). Recommendation CM/Rec(2018)1 of the Committee of Ministers to member States on media pluralism and transparency of media ownership.
3. Council of Europe. (2023, December 11). Legal expertise of the draft legislative amendments concerning the status and principles of operation of parliamentary broadcasting. Council of Europe, Project "Safeguarding Freedom of Expression and Freedom of Media in Ukraine (SFEM-UA)".
4. Craufurd Smith, R., Klimkiewicz, B., & Ostling, A. (2021). Media ownership transparency in Europe: Closing the gap between European aspiration and domestic reality. *European Journal of Communication,* 36(6), 547–562. https://doi.org/10.1177/0267323121999523
5. Dragomir, M., & Túñez López, M. (2024). How public service media are changing in the platform era: A comparative study across four European countries. *European Journal of Communication,* 39(6), 608–624. https://doi.org/10.1177/02673231241290062
6. Doyle, G., Barr, K., & Boyle, R. (2025). Public service media as critical media infrastructure for the digital era. *Media, Culture & Society*, 47(6), 1132–1149. https://doi.org/10.1177/01634437251330119
7. European Commission. (2022). Proposal for a regulation of the European Parliament and of the Council establishing a common framework for media services in the internal market (European Media Freedom Act) and amending Directive 2010/13/EU (COM/2022/457 final).
8. European Parliament. (n.d.). Channels covering parliaments.
9. European Union. (1997). Protocol on the system of public broadcasting in the Member States. Treaty of Amsterdam.
10. Garz, M., Ots, M., & Sjøvaag, H. (2024). Political viewpoint diversity in the news: Market and ownership conditions for a pluralistic media system. *The International Journal of Press/Politics,* 29(4), 983–1003. https://doi.org/10.1177/19401612231178254
11. Gradus Research. (2025). Media consumption 2025.
12. Parliamentary Assembly of the Council of Europe. (1997). Parliaments and the media (Resolution 1142).
13. Parliamentary Assembly of the Council of Europe. (2008). Indicators for media in a democracy (Resolution 1636).
14. Parliamentary TV Channel "RADA". (n.d.). *About the TV channel.* Verkhovna Rada of Ukraine.
15. Public Broadcasting. (n.d.). Public broadcasting. Suspilne.
16. Sehl, A., & Cornia, A. (2021). How do public service media innovate? An analysis of product development by European PSM. *Journalism Studies*, 22(11), 1469–1486. https://doi.org/10.1080/1461670X.2021.1937675
17. Urbániková, M. (2025). The anatomy of internal interference in public service media: How do journalists interpret whether editorial interference constitutes unacceptable encroachment on their autonomy? *Journalism,* 26(6), 1251–1269. https://doi.org/10.1177/14648849241255339

ISSN (Print): 3083-7758,
ISSN (Online): 3083-7766

18. Van Waarden, B. (2025). Transnational parliamentary learning: How the British Parliament observed peril, promise, and practice in parliamentary broadcasting abroad. *Parliamentary History*, 44(2), 280–303. https://doi.org/10.1111/1750-0206.12787

19. Van Waarden, B., & Johansson, M. (2024). Democracy (not) on display: A structural collocation analysis of the Mother of All Parliaments' reluctance to broadcast herself. Parliamentary Affairs, 77(2), 400–431. https://doi.org/10.1093/pa/gsad002

20. Verkhovna Rada of Ukraine. (2010). Law of Ukraine No. 1861-VI "On the Rules of Procedure of the Verkhovna Rada of Ukraine".

21. Verkhovna Rada of Ukraine. (2022). Law of Ukraine No. 2849-IX "On Media".

22. Verkhovna Rada of Ukraine. (2023). Draft Law No. 10107 "On Amendments to Certain Laws of Ukraine concerning the specifics of coverage of the activities of the Verkhovna Rada of Ukraine by the State Enterprise 'Parliamentary TV Channel Rada' under martial law".

**ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА**

**Джолос Олег Володимирович**
*кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент, доцент кафедри аудіовізуальних медіа Навчально-наукового інституту журналістики, Київський національний університет імені Тараса Шевченка,*
*e-mail: jolos72oleh@knu.ua*
*ORCID: orcid.org/0000-0001-8069-1013*

**Oleh Dzholos**
*PhD in Social Communication, Associate Professor; Associate Professor at the Department of Audiovisual Media, Educational and Scientific Institute of Journalism, Taras Shevchenko National University of Kyiv,*
*e-mail: jolos72oleh@knu.ua*
*ORCID: orcid.org/0000-0001-8069-1013*

Дата надходження статті: 05.05.2026
Дата надходження виправленої версії статті: 27.05.2026
Дата прийняття статті: 15.06.2026
Дата публікації статті: 02.11.2026